

PUBLICERAD 18 JANUARI 2021 AV GABRIELA LOPEZ I RECENSIONER MED 209 VISNINGAR

Santiago Mostyn på Andréhn-Schiptjenko

Santiago Mostyn, Altarpice, 2019

Redan vid entrén, med handen fortfarande på dörrhandtaget, fångas min blick av Santiago Mostyns videoprojektion *Altarpiece* (2019), inte minst därför att den upptar sånär hälften av galleriets utställningsyta. Det är en märklig blandning av historiska och samtida händelser som i olika intervaller och tempon passerar revy inför mina ögon. Jag ser uniformerade vita män som hetsar sina hundar mot

svarta människor på gatan; en stilig svart man i glasögon som torkar svetten från pannan; en militärparad där alla är vita. Jag ser en annan militärparad där alla är svarta och en svart pojke som dansar till den rytmiska handklappningen från några vita män.

I sitt konstnärliga arbete tar Mostyn oftast avstamp i det självupplevda för att undersöka tankar om nationell identitet, etnicitet och kulturtillhörighet. Jag minns fortfarande videoverket *Delay* (2014), mitt första möte med konstnärskapet, där Mostyn iscensätter sin egen utsatthet och längtan efter samhörighet i sitt nya hem Sverige.

Materialet i *Altarpiece* består av foton, film- och ljudinspelningar som refererar till konstnärens egen bakgrund och politiska utvecklingar i Karibien och Zimbabwe. Genom det personliga reflekterar Mostyn över den enskilda individens handlingar och reaktioner för eller emot den nationella gemenskapens projekt i allmänhet och statskontroll i synnerhet. I videon dyker ett klipp upp från president Trumps installation för fyra år sedan. Ett styng av obehag genomfar min kropp, och jag inser i samma stund att min känsla skiljer sig diametralt från vad tusentals och åter tusentals amerikaner var beredda att göra vid Kapitolium. Och det i ren och skär nationell upphetsning.

Santiago Mostyn, Flex, 2019

Innehållet i *Altarpiece* känns ibland spretigt och långsökt vilket försvårar att riktigt få grepp om konstnärens intention. Eller så beror det på att verket tycks beröra flera besläktade frågor samtidigt. Som hudfärgens diskursiva makt att definiera en människas uppfattning om sig själv och andra. Det är också ämnet i *Flex* (2019), ett upphittat fotografi som förstörats till megaformat, och som föreställer två människor intimt sammanslingrade. Mostyn testar graden av vår politiska korrekthet genom de få sekunder som tar att läsa av fotomotivet. Är det ett innerligt ögonblick – en "flex" – mellan paret vi ser? Eller identifierar vi först en svart man och en vit kvinna?

Santiago Mostyn, The Promise, 2013

Placerad mellan det tudelade *Flex* visas en 3D-animerad bild av en ryggkota. Den svävar och roterar i ett svart vakuum – snövit, porös och helt oansenlig. Benet är från en nordamerikansk alligatorbengädda, ett darwinistiskt praktexemplar som med oförändrad anatomi existerat i drygt 100 miljoner år. *The promise* (2013), som videoverket heter, är avsett för ren kontemplation. Och visst kan denna "fiskrelik" från forntiden fungera i sammanhanget som en projektionsyta för metafysiska läsningar. Om tidens relativa värde och naturens nyckfulla överlägsenhet jämfört med människans nitiska men futila strävanden. Om en objektiv verklighet kontra en socialt konstruerad.

Jag undrar ändå om denna video verkligen adderar något som inte finns i utställningens två ovan beskrivna verk? Malcolm X ord som skanderar ur *Alterpiece* ringer fortfarande i mina öron med större och långt djupare resonans: "It's not a case of being good or bad blacks and whites. It's a case of being good or bad human beings". Det om något känns relevant och brännande akut i dessa tider.

Gabriela López

Publicerad 2021-01-20:
<http://konsten.net/santiago-mostyn-pa-andrehn-schiptjenko/>